

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 205.331 van 17 juni 2010
in de zaak A. 183.602/XII-5120**

In zake : de nv ELIA ASSET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de STAD LEUVEN,
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bert Beelen
kantoor houdende te Leuven
Justus Lipsiusstraat 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 24 mei 2007, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van 27 november 2006 van de gemeenteraad van de stad Leuven houdende invoering van een belasting op masten en pylonen voor het dienstjaar 2007.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 192.147 van 2 april 2009 worden de debatten heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat belast met een aanvullend onderzoek;

Auditeur Patricia De Somere heeft een aanvullend verslag opgesteld.

Verzoekster en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 maart 2010.

Staatsraad Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrik De Maeyer, die verschijnt voor verzoekster, en advocaat Sven Vernailen, die loco advocaat Bert Beelen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Patricia De Somere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De bestreden beslissing

3. Op 27 november 2006 beslist de gemeenteraad van Leuven voor het dienstjaar 2007 de bestaande belasting “op allerhande masten en pylonen, onder andere dienende voor telecommunicatie, geplaatst in openlucht en zichtbaar vanaf de openbare weg”, te hernieuwen. De belasting wordt vastgesteld op 2.500 euro per mast of pyloon en is verschuldigd door de eigenaar van de mast of de pyloon op 1 januari van het belastingjaar.

In de considerans wordt overwogen dat allerhande masten en pylonen voor onder andere telecommunicatie als landschapsverstorend worden ervaren en derhalve hinder meebrengen voor de plaatselijke gemeenschap, dat het derhalve billijk is dat deze hinder gecompenseerd wordt door een belasting en dat het bovendien past geen belasting te heffen op masten en pylonen in het landschap aangebracht met het oog op het voortbrengen van energie op alternatieve wijze (windmolens), aangezien het landschapsverstorend element ruimschoots gecompenseerd wordt door het milieuvriendelijk aspect ervan.

IV. De grond van de zaak

Standpunt van de partijen

4. Verzoekster voert in een *vierde middel, tweede onderdeel*, onder meer aan dat het aangevochten besluit de term “pyloon” en “mast” niet definieert ofschoon het rechtszekerheids- en zorgvuldigheidsbeginsel noodzaken dat de door een overheid vastgesteld reglement duidelijk is minstens wat zijn toepassingsgebied betreft.

Toegelicht wordt dat de onzekerheid verhoogd wordt aangezien in de bestreden beslissing sprake is van “allerhande”, dat verzoekster niet weet welke de hoogte moet zijn van de pylonen, noch of de belasting houten, metalen of betonnen pylonen beoogt, dat het belasten van alle constructies die lijnen steunen, gaande van de kleinste langs de wegen tot de grootste, niet kadert binnen de motieven die de gemeente heeft aangegeven in haar uitdrukkelijke motivering en dat de kleinste en de middelgrote hoogspanningslijnen geen bijzonder ernstige vorm van visuele vervuiling betekenen, daar deze lijnen (en a fortiori de pylonen ervan) een relatief geringe omvang hebben.

5. Verwerende partij betoogt in de memorie van antwoord dat uit het belastingreglement duidelijk blijkt dat het “voornamelijk de bedoeling is om o.a. telecommunicatie masten en antennes te belasten” en dat er in een specifieke vrijstelling is voorzien voor windmolens, dat zowel GSM-masten en -antennes alsook windmolens “van een bepaalde grootte” zijn en hieruit kan worden afgeleid dat het belastingreglement “enkel en alleen de zeer grote masten en pylonen beoogt, dewelke als algemeen storend worden ervaren zoals o.a. GSM-masten, windmolens en hoogspanningsmasten”, dat openbare-verlichtingspylonen en de verlichting van voetbalvelden “niet van een dusdanige hoogte [zijn] dat zij storend zouden zijn”.

6. Verzoekster repliceert daarop in de memorie van wederantwoord dat er geen klaarheid is wat betreft het toepassingsgebied van het belastingreglement, dat het onderscheidingscriterium “zichtbaar vanaf de openbare weg” geen objectief maar een subjectief criterium is, vermits het veronderstelt dat de bevoegde overheid een discretionaire beoordelingsbevoegdheid uitoefent om te achterhalen of een pyloon al dan niet zichtbaar is, dat men niet kan uitmaken of kleine masten en pylonen, waaronder afsluitingen rond weilanden en

vlaggenmasten, die een beperkte lengte hebben, maar perfect voldoen aan de definitie van het reglement, ook belast worden, dat het niet belasten van situaties die, door de ruime strekking van de inhoud van de gedefinieerde begrippen, klaarblijkelijk onder het toepassingsgebied vallen, het bewijs levert van de onwettigheid van het reglement en dat alleszins uit de memorie van antwoord een totale afwezigheid blijkt van een rechtens aanvaardbare definitie van de belastinggrondslag van het belastingreglement.

Beoordeling

7. In de zaak A. 108.784/XII-3244 bestreed verzoekster eenzelfde belasting van de stad Leuven -voor het dienstjaar 2001- als te dezen. Zoals verwerende partij in de memorie van antwoord terecht opmerkt, voerde verzoekster daarbij een middelonderdeel aan dat identiek is aan het besproken onderdeel.

Het middelonderdeel werd door de Raad van State in zijn arrest nr. 185.386 van 14 juli 2008 als volgt beoordeeld:

“5. De bestreden belasting geldt ‘allerhande masten en pylonen’, geplaatst in openlucht en zichtbaar vanaf de openbare weg. Dat het enkel om ‘zeer grote’ masten en pylonen zou gaan, mag dan wel in de lijn van de formele motivering liggen, het blijkt allerm minst uit de omschrijving van het belastbare voorwerp zoals die in het belastingreglement voorkomt.

Vanaf welke hoogte overigens masten of pylonen als ‘zeer groot’ te beschouwen zouden zijn, wordt niet gepreciseerd. Alleszins is bezwaarlijk als zo een verduidelijking op te vatten, dat het moet gaan om ‘een dusdanige hoogte dat zij storend zouden zijn’. De onzekerheid omtrent wat als ‘zeer groot’ te aanzien is wordt zodoende ingeruild voor die omtrent wat ‘storend’ mag heten.

6. Op zich beschouwd lijkt de omschrijving van de belastbare materie, in artikel 1 van de bestreden beslissing, onder andere ook de verlichtingspylonen langs de openbare weg en rond de voetbalvelden te passen, evenals de elektriciteitsmasten langs de wegen.

Nochtans zou de belasting volgens de memorie van antwoord niet de verlichtingspylonen langs de openbare weg en rond de voetbalvelden beogen.

Over de elektriciteitsmasten langs de wegen, die verzoekster [...] in het verzoekschrift ter sprake heeft gebracht, zegt verwerende partij in de memories dan weer niets. In zoverre zodoende bevestigd zou worden dat deze elektriciteitsmasten, in tegenstelling tot de verlichtingsmasten, effectief door de belasting worden beoogd, rijst de vraag naar het waarom van de verschillende behandeling en waarin dan de ene masten van de andere verschillen qua grootte en storend karakter.

7. Gelet op de gebruikte algemene bewoordingen, is de belasting eveneens van toepassing op de pylonen voor het voortbrengen van energie op alternatieve wijze. Weliswaar doet de considerans van het bestreden besluit blijken van de bedoeling om deze pylonen van de belasting uit te sluiten, maar dat voornemen werd niet in het bepalend gedeelte tot uitdrukking gebracht. Geen enkele

bepaling voorziet in enige vrijstelling, ook niet ten voordele van de zogenaamde ‘windmolens’.

8. Uit wat voorafgaat, volgt dat de aanduiding van het belastbare voorwerp onprecies is en niet-accuraat, en een bron van twijfel en onzekerheid. Zij getuigt van een gebrek aan elementaire zorgvuldigheid, waardoor afbreuk wordt gedaan aan de rechtszekerheid waarop de eigenaars van masten en pylonen aanspraak mogen maken. Deze onwettigheid tast het gehele belastingreglement aan”.

De Raad van State ziet geen reden om in de voorliggende zaak anders te oordelen. Het tweede onderdeel van het vierde middel is gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het gemeenteraadsbesluit van de stad Leuven van 27 november 2006 houdende invoering van een belasting op masten en pylonen voor het dienstjaar 2007.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 17 juni 2010, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Johan Lust,	staatsraad,
Geert van Haegendoren,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest